

PĚSTOUNOVI | vydává RKC Chaloupka | čtvrtletník | PROSINEC 2017 | ZDARMA

Šťěstí jménem rodina

Nakreslené emoce

Čtyři šéfové v jedné misi

Milí čtenáři,

Pěstounovi vycházejí popáté, jsou to už druhé Vánoce, o kterých mohu v úvodníku psát. Mám z toho obrovskou radost.

Tolik se toho v uplynulém roce stalo. A i když to často byly okamžiky nelehké, ukázaly se jako důležité. Hodně jsem cestovala, poznala spoustu krásných lidí. Se spoustou z nich mě pojila práce, touha pomáhat dětem, které nemohou vyrůstat ve vlastních rodinách. Dnes nás pojí přátelství. Často jsme hledali slova, která by vystihla, co potřebujeme odborně sdělit. Rozhodně jsme ale nemuseli hledat emoce. Bylo jedno, zda jsme z Česka, Litvy, Belgie nebo Turecka. Vytvořili jsme společně krásné věci: filmy, knihy příběhů, výstavu dětských obrázků, mezinárodní konferenci. A dokázali jsme to vše prožívat. Pro mě i mé kolegyně z Chaloupky to byl velký dar.

Konec roku je o bilancování, o přemýšlení, jaký bude další. Je o dojetí, objímání a pomáhání blízkým a těm, kdo pomoc potřebují. Je o prožívání. V roce 2017 jsme udělali kus práce. Už teď přemýšlím a těším se, jaké prožitky připravím pro své blízké, kolegy a kamarády v roce 2018.

Symbolicky připíjím vám všem. Hlavně na zdraví.

Vaše Edita

DĚTI O SOBĚ

DOBŘE JÍDLO A POHODA

Chci vám napsat, jak trávím Silvestra u tety, kde bydlím. Ráno se většinou se sestřenicemi díváme na pohádky. Přes den s tetou chystáme různé dobrotky. Pomáhám nejen já, ale i mé sestřenice Klaudie a Jenifer. Děláme bramborový salát a řízky, chystáme chlebičky, ozdobné mísy a očka - to jsou jednohubky. Všechno to pak dáme na stůl. Nechybí maso, cukroví, brambůrky, ovoce. Prostě všechno, co máme rádi. Teta se strejdou si koupí

šampaňské na přípitek, nám koupí taky - dětské.

Na Silvestra se u nás doma sejdem všedky celá rodina a nový rok slavíme všichni spolu. Když odbije půlnoc, všichni si připijeme, ať jsme šťastní, zdraví a ať jsme všichni spolu. Teta se strejdou pak ještě poslouchají písničky a my jdeme spát.

Natálie, 13 let

PENÍZE POD TALÍŘ

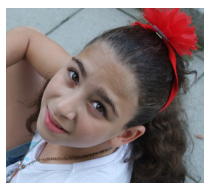

Silvestr slavím s rodinou - babičkou, dědou, sestrou Brendou, tetou Erikou a sestřenicí Šarlotou. Když se sejdem, tak si povídáme, vzpomínáme na rodinu a smějeme se nad vtipnými historkami. Scházíme se u stolu v jídelně. Na Silvestra nesmí na stole chybět jednohubky, chlebičky, bramborový salát, řízky, uzené, zelí, tyčinky, brambůrky, ovoce. Máme obložený celý stůl! Na pití máme my děti sladké limonády a dospělí šampaňské. Večer sleduje babička s dědou pořady v televizi. Já s Brendou, tetou a Šarlotou jsme v kuchyni, povídáme si. Posloucháme taky romské písničky. Na

Silvestra nesmí chybět píseň Vaš tuke Erik, tu má teta nejraději. Když se blíží půlnoc, vyjdeme všichni ven na ulici před dům podívat se na ohňostroje. Na ty se dívám rád. Před domem se potkáme se sousedy, povídáme si a přejeme vše nejlepší do nového roku. Romsky se to řekne: Prajinav tuke lacho nevo berš a prajinav tuke sastipen a but love. Na Silvestru se mi líbí, že jsem dlouho vzhůru, chodím spát až k ránu. Na Nový rok se naše rodina opět sejde. Dáváme si peníze pod talíř - je to romský zvyk, abychom měli v novém roce peníze. Míváme slepičí vývar s rezankami a jako hlavní jídlo bramborový salát s řízkem. Babička vaří hodně jídla. A je u nás zvykem, že na Nový rok se nevaří, ani neuklízí.

Gabriel, 15 let

OHŇOSTROJ U RADNICE

Se dvěma staršími bratry jsem v pěstounské péči naší babičky a na Silvestra k nám domů pravidelně chodí spousta návštěv. Jedná se o další členy naší rodiny. Vždy máme přichystáno občerstvení, jako jsou chlebičky a jednohubky. Všichni společně, jak dospělí, tak děti, sedíme v obýváku a povídáme si. Před půlnocí většinou chodíme k Nové radnici. Bývá tam velký ohňostroj. Po návratu si dospělí dají přípitek. My děti si taky připíjíme - dětským šampaňským. Po připitku jdou děti spát. Někteří dospělí

ještě zůstávají a povídají si. Až budu dospělá, chtěla bych trávit Silvestr úplně stejně jako teď. Přála bych si ho slavit s celou rodinou u mé babičky doma. Nic bych neměnila.

Sofie, 12 let

RODINA POSPOLU

Od malička jsem v poručenské péči. V roce 2016 jsem se s mamkou přestěhovala z Velké Británie zpět do Česka. Poslední den v roce u nás doma probíhá pořád stejně, trávím ho se svou rodinou. S mamkou přichystáme občerstvení - chlebičky, jednohubky, cukroví, koláče, zeleninu, ovoce. Nesmí chybět bramborový salát s kuřecím řízkem. Vše se připraví na velký stůl. Večer jdeme s mamkou k tetě, kde se potká rodina. U tety oslavujeme, jíme, sledujeme televizi, zpíváme. Přesně o půlnoci si připijeme na nový rok. Dospělí vínem a děti dětským šampaňským. Poté se přemístíme celá rodina ven, před dům, a sledujeme ohňostroj. Když se vrátíme domů, koukáme na pohádky, jíme cukroví, dospělí si povídají. První den v novém roce probíhá podobně jako Silvestr, jsme celá rodina spolu, navštěvujeme se.

Marie, 16 let

Vydalo: Rodinné a komunitní centrum Chaloupka z. s., Repinova 19, 702 00, Moravská Ostrava. **Redaktorka:** Jana Fabianová.

Grafická úprava: David Stypka. **Redakční rada:** Edita Kozinová, Jana Fabianová, David Stypka. **Kontakt:** redakcechaloupka@gmail.com.

Vychází čtvrtletně zdarma za podpory:

OSTRAVA!!!

Štěstí je žít v rodině, kde vás mají rádi, připomíná pěstounská knížka

Není to radostné čtení, ale smysluplné a obzory rozšiřující rozhodně ano. Kniha Štěstí Means Bacht přináší patnáctku pěstounských příběhů. Upřímných, opravdových.

Vyprávějí je někdy děti, jindy jejich pěstouni. Navíc trojjazyčně – česky, anglicky a romsky. A vyznávají se z toho nejnitternějšího, co je na jejich pěstounské cestě potkalo.

„Následoval stejný kolotoč událostí jako každý večer, co táta přišel domů. Křik rodičů, sprosté nadávky, rozbité nádobí, nábytek, okna,“ začíná příběh Barbory.

„Především ženy, matky, pochopí, kolik bolesti, úzkosti, beznaděje prožívá matka dcery, která dobrovolně opustí své dítě,“ vrací se k těžkým chvílím vlastního života Petra.

Osudy protkané syrovými momenty, zvraty a bolestí dokazují, že člověka jen tak něco nepoloží. Příběhy končí happy endy, nebo aspoň smířlivě a v naději. „Nepochybujeme o tom, že má smysl žít tak, jak žijeme. Jsme rodina, jsme pohromadě, máme společný domov. Prožíváme všechno jako víceméně normální rodina. Věřím, že si i naše děti budou v životě pomáhat, že se vždycky budou mít rádi. Prostě – má to smysl,“ píše na konci svého vyprávění Anna.

Autorka nápadu Edita Kozinová vysvětluje, že kniha je jedním z výstupů evropského projektu, do kterého se ostravské Rodinné a komunitní centrum Chaloupka zapojilo. „V rámci projektu Each Child Is Special programu Erasmus+

měla vzniknout kniha pěstounských příběhů všech čtyř účastnických zemí – Belgie, Turecka, Litvy a Česka. Jenže tu byla jazyková bariéra. My jsme se nakonec rozhodli, že to uděláme kvalitně, máme trojjazyčnou knihu jen z našich českých příběhů. Romský překlad je obrovská přidaná hodnota. Zvláště v Ostravě žije spousta Romů, setkáváme je na každém kroku. Pracujeme s nimi. Přitom se romština jako jazyk vytrácí,“ říká ředitelka Chaloupky.

Líbí se jí energie, která z knihy jde. „Kniha má výukový potenciál, je to ideální čtení pro stávající i budoucí pěstounské rodiny, ale přečíst si ji může úplně

každý. I děti, protože je o dětech. Příběhy dojmou a připomenou, že život není jednoduchý. Jsou smutné. To je holt život. Ale i těžké věci se dají zvládnout. Všechny příběhy končí dobře,“ dodává Kozinová.

Je ráda, že se v titulu objevuje slovo štěstí. „Každý si může uvědomit, jak obrovské štěstí je žít v rodině. Nejen v rodině biologické. Prostě mít kolem sebe lidi, kteří mě mají rádi.“

Kniha vyšla v nákladu pěti set kusů a je k dostání v RKC Chaloupka. Lze ji také objednat prostřednictvím emailu info@rcchaloupka.cz. „Doporučená cena je 230 korun, zašleme ji bez poštovného a je možná i množstevní sleva. Určitě to může být pěkný dárek,“ míní Edita Kozinová a obzvláště upozorňuje na povedené ilustrace Veroniky Čašové. „Vznikaly knížce přímo na míru. Veronika si každý příběh přečetla a ke každému pak nakreslila, co cítila. Kresby jsou pestré a nesmírně emotivní,“ dodává.

Peníze, které případným prodejem knížky Chaloupka získá zpět, půjdou na nákup učebních pomůcek pro doučování pěstounských dětí.

Jana Fabianová

Veronika Čašová nakreslila, co po přečtení každého příběhu cítila.

Žiju svůj sen, těší mladého skladatele a sbormistra

Lukáš Marek má ve dvaceti jasno: rozhodl se pro život plný hudby. Skládá, zpívá, hraje, učí. A nechce jinak. „Pro mě je hudba únik. A seberealizace. Cokoli chci sdělit, pocity, problémy, mám k tomu hudbu. Je to sdělovací prostředek. Navíc hudba lidi spojuje, ať vážná nebo moderní. Dokáže kouzla. Je to pohlazení,“ říká.

Když je obklopený hudbou, je mu moc dobře.

Už dlouho si jde přímočaře za svým. První klávesy mu koupila Tereza Maxová, napsal si o ně do její nadace, to mu bylo devět. Ale stěžejní okamžik přišel, když mu byly čtyři: z dětského domova v Mostě si jej vyzvedli ostravští pěstouni Markovi. Dali mu život v opravdové rodině.

Vaši mají vztah k hudbě?

Maminka je hudební antitalent. Když začne zpívat, je to síla. Ví to o sobě. Když mě chce rychle dostat z domu, zpívá. Otec je metalista. Naivně si myslel, že se potátím. Rodiče mě v hudbě vždycky podporovali. Ale bylo by nefér nezmínit Nadaci

Terezy Maxové, která mě taky podpořila. Celé roky mi přispívala na studium umělecké školy, díky Tereze Maxové a Ani Geislerové jsem si mohl pořídit klavír, dělaly na mě přímo sbírku.

Jak se to stalo?

Tereza Maxová měla na internetu stránku, kam měly děti napsat a nakreslit svá přání. Já jsem si napsal o klávesy, bylo mi zhruba devět let. Terezu to zaujalo, takže mi začala přispívat a někdy před konzervatoří mě pozvala i na svou benefiční přehlídku, kde ukázala, na koho přispívají.

V hudbě mě neuvěřitelně podporovali učitelé základní umělecké školy, paní učitelka Olga Šmídová, která mě učila skladbu, Milan Chromík, díky němuž jsem sjezdil půl Evropy, dal mi základy snad ke všemu. Už jako malý jsem se potkal s personami, jako je pan Milan Báchorek, skladatel, to byl můj profesor před konzervatoří i jeden rok na ní. Taky rektor JAMU, profesor Ivo Medek. Nebo bývalá předsedkyně Unie pěveckých sborů. Měl jsem štěstí, že jsem takové lidi potkal.

Rodiče mě podpořili po stránce finanční, psychické, mamka byla přísná,

vydržela to se mnou, byly chvíle, kdy už se mi nechťelo. Mého studia na konzervatoři se mamka s otcem báli, což teď chápu. Měli strach, že se neuživím. Sehnat místo není snadné. Mám proti ostatním výhodu, že jsem akční, že se o mně ví, taky jak kroutím hlavou, každý si mě zapamatuje. Ale mám spolužáky, kteří se neuchytili.

Od září studujete na dvou školách – Janáčkově konzervatoři a Ostravské univerzitě. K tomu sám učíte, jste sbormistrem na gymnáziu Olgy Havlové.

To je srdeční záležitost. Je to pro mě praxe. Studenti mi přirostli k srdci, sjezdili jsme už taky kus republiky.

To vám tam zpívají kluci a holky jen o málo mladší než vy?

Minulý rok tam byl kluk, který byl stejně starý jako já. Už odmítal.

Máte u nich respekt?

Samozřejmě byly problémy. Holky jsou pubertální. Museli jsme nastavit tykání. Ale já už od deváté třídy spolupracuju s dětmi, vedl jsem mladší děti, jezdil na tábory, bylo jasné, že se budu věnovat pedagogice. Občas udělám nějakou randu, ale mám školu sbormistra Milana Chromíka – nepustím je jen tak, chci z nich

vydobýt to nejlepší. Fakt makáme. Vypadám jako hodný, mírumilovný člověk. Ale když učím, prý ze mě jde i strach. Při gymnáziu máme i sbor rodičů a přátel školy. Plno lidí řekne: já neumím zpívat. Možná mu to někdo řekl na základní škole a možná jen proto, že nemá hlas prozpívání. Snažím se z každého dostat to nejlepší. Pokud bude člověk hlas pilovat, vždycky to půjde.

Jak byste popsal sám sebe: muzikální, disciplinovaný? Jaký ještě?

Akční. Workoholik. Přátelský. Ambiciózní zlehka.

Od září studujete pedagogickou fakultu. Kde se vidíte pracovat?

Jako učitel na gymnáziu. Rád bych jezdil i do potrot soutěží, klidně i vystupoval. Zkrátka byl člověkem, o kterém se ví, ale má svůj klid. Mamin-ka by si přála opak – ať jdu do Prahy a uchytím se v divadle. Bije se to ve mně.

Bylo by fajn, kdyby se mi podařilo vzdělávat studenty na konzervatoři a pracovat se sbory třeba v divadle. Ale hlavně se chci věnovat pedagogice. Ta je pro mě posláním.

Jak velký vliv na vás mají máma a táta? Poslechnete, nebo si jdete vlastní cestou?

Vliv byl odmala veliký. Já už jsem dětský domov vnímal. Hodně jsem si přál jít do rodiny.

Spěstounskými sourozenci. Všichni tři poznali, co je to dětský domov.

Přes obtíže ke hvězdám

Lukáš Marek byl jednoznačně nejnadanějším žákem našeho skladatelského oddělení, studoval v mé třídě 11 let, je absolventem I. i II. stupně skladby a tento obor si vybral i pro své další studium na Janáčkově konzervatoři. Letos úspěšně maturoval a je přijat na Ostravskou univerzitu obor sbormistrovství – hudební výchova. Po dobu svého studia na základní umělecké škole se úspěšně účastnil tří národních skladatelských soutěží v Hradci nad Moravicí, v roce 2011 se stal laureátem. Souběžně zpíval v Ostravském dětském sboru, s nímž účinkoval v řadě národních i mezinárodních soutěží. S Lukášem mě i po absolvování «zušky» pojí nezapomenutelné vzpomínky a jeho vztah k naší škole je nadále velmi vřelý. Per aspera ad astra, Lukáš!

Olga Šmídová
učitelka skladby
ZUŠ Eduarda Marhuly Ostrava

Mamka by mě ráda viděla v Praze, já jí chci dokázat, že to zvládnou vlastní cestou. I s konzervatoří jsem si dupl. To bylo poprvé. S maminkou jsme v mnoha věcech jako jing a jang. Mamka je rázná, všechno má raz dva, já vidím vždycky všechny strany. Otec je víc flegmatik, názorově si sedíme perfektně. Sice nejsme jedné krve, ale já to tak беру. Pro mě to nejsou pěstouni. Jsou to rodiče. Snažím se pomáhat, mám mentálně postiženou sestru, tak ji třeba vozím. Zvu je na koncerty. Jezdíme na společné dovolené.

Sestra ani bratr nejsou vaši pokrevní sourozenci?

Ne. Shodou okolností brácha je ze stejného dětského domova jako já. A všichni jsme z Čech.

Co si z dětského domova pamatujete?

Bylo to pro mě utrpení. Na jednu stranu si myslím, že by měly existovat, protože dávat děti do rodin na přechodnou dobu není úplně ideální. Kvůli pocitům rodičů. A dítě si k nim taky vytvoří vztah. Jakmile dítě okusí rodinu, začne se k ní upínat. V dětském domově jsem vyrůstal osamocený. Byl jsem tam odmalička a byl jsem hodně nemocný. Pamatuju si, že jsem těžce nesl, když se přišli podívat nějakí rodiče. Dítě se může snažit, jak chce, aby se zalíbilo. A stejně nic. To tam prožívá každý. Někdo vám řekne, že jsou v dětských domovech hodné tety. Jenže teta si s vámi pohraje, je tam pracovní dobu, a pak si jde za svou rodinou. A to dítě cítí. Stejně.

ně tak boj mezi dětmi – kdo se dostane k rodině a kdo zůstane?

Jak vzpomínáte na chvíli, kdy vám řekli, že si někdo přijde pro vás?

Řekli mně to půl roku dopředu. Chodil jsem za sociální pracovnící, tahal ji za bílý plášť a ptal se, kdy už maminka s tatínkem přijdou.

Pamatuji si přesně, kdy to bylo. Byli jsme venku na vycházce, pak jsme se vrátili a mně řekly tety, ať se jdu převléct, že si pro mě přišla maminka. Euforie.

Přišel jsem do místnosti, kde rodiče seděli. Pamatuji si, že byla v rohu skříň, opatrně jsem se přišel zeptat: Vy budete moje maminka? Řekla mi, že ano, a dala mi modré autíčko. To autíčko je u mě pořád, nepraší se na něj, je památeční. Zapomenout se to nedá. Asi jako první Vánoce doma.

Máte vazbu se svými biologickými rodiči?

Ne. A ani nechci. Ne že bych je nenáviděl, i když i takové období jsem měl. Dali mi život a biologická matka uznala, že nemá na to, aby mě vychovala. Ale myslím si, že pokud už někdo dá dítě do dětského domova, nemá nárok na kontakt. Kdyby se do dětského domova pravidelně ozývala, dejme tomu. Ale biologická rodina mě nekontaktovala. Vím pouze, jak se biologičtí rodiče jmenují, podle rodného listu vím, jaký jsou ročník narození, že mám tři dospělé bratry, a to je vše, co potřebuju vědět. Oni nekontaktují mě, já nekontaktuji je. Kdyby mě kontaktovali, možná bych váhal. Ale nechci do toho rýpat, беру to jako uzavřenou kapitolu.

Bavíte se o tom doma?

Bylo období, kdy jsme se o tom hodně bavili. Ptal jsem se na jména sourozenců. Ta mi sociální pracovnice sdělit nedokázala, takže jsem to nechal být.

Táta má blízko k metalu, Lukáš tíhne ke klasice.

Myslíte, že to ještě přijde – období, kdy vás to bude více zajímat?

Ne. A asi bych je už stejně nebral jako rodinu, ale jako cizí lidi. Jsem výjimka, to vím. Většina dětí tyhle věci vědět chce. Měli jsme doma problémy s biologickou rodinou od sestry. Takže do toho nechci jít. Jsem rád, že mám, co mám. Jsem šťastný.

Mohl jste v osmnácti z pěstounské rodiny odejít. Neudělal jste to.

Rodiče mi řekli, že klidně můžu jít. Ale myslím, že to jen tak neudělám. Vyrůstal jsem tam, máme se rádi, fungujeme jako rodina. Odjakživa. Lehce se řekne pěstoun. Pěstounů je minimum, většina

je rodičů. Mám plno kamarádů, kteří se pohádali s pěstouny, protože byli v kontaktu s biologickou rodinou. Ta mezi ně vrazila klín. Možná mě právě tohle brzdí, že to nechci.

Jakou rodinu chcete mít vy?

Představuju si, že budu mít děti, funkční rodinu, ale nedokážu říct kdy. Nebráním se tomu, že bych byl pěstounem.

Vaše sny, ty jsou jaké?

Svůj sen si žiju. Chtěl jsem se věnovat hudbě. Chtěl bych učit a být uznávaný pedagog, skladatel. Anebo třeba jen obyčejný učitel na gymnáziu, který by vedl sbor a věnoval se hudbě. **Jana Fabianová**

Lukáš Marek (20)

- ▶ narodil se 24. 8. 1997 v Chomutově, do čtyř a půl let žil v dětském domově v Mostě. Za pěstounskými rodiči se přestěhoval do Ostravy. Po základní škole nastoupil na Janáčkovu konzervatoř, obor skladba, vloni odmaturoval, teď pokračuje navazujícím dvouletým studiem, které končí absolutoriím. Zároveň se od září stal studentem Pedagogické fakulty Ostravské univerzity, obor učitelství pro střední školy – hudební výchova a sbormistrovství.
- ▶ v pěti letech začal zpívat pod vedením Milana Chromíka v Ostravském dětském sboru, působil v něm jedenáct let. Jako školák začal hrát na flétnu, klávesy, klavír a úspěšně skládat vlastní skladby, proto se rozhodl pro konzervatoř. Třetím rokem působí jako sbormistr u sboru ostravského Gymnázia Olgy Havlové, jednu sezonu vedl také sbor ve Svinově a spolupracuje s minisborem RKC Chaloupka. Se spolužáky z konzervatoře založili sdružení Úder nezávislých umělců, jehož posláním je popularizace vážné hudby mezi mladými lidmi.
- ▶ vyrůstal a stále žije s pěstounskými rodiči, má pěstounské sourozence Natálii (16) a Andreje (12)
- ▶ kromě hudby má rád klasickou literaturu a také divadlo, včetně ochotnického

ERASMUS+:

Z Turecka přes Litvu a Belgii do Česka

Loučení bylo emotivní – ze spolupracovníků se stali kamarádi.

Po více než ročním projektu Each Child Is Special jsme se dostali do finále. Na domácí ostravské půdě mělo Rodinné a komunitní centrum Chaloupka tu čest zakončit úspěšnou turecko-litevsko-belgicko-českou cestu zaměřenou na výměnu metod v oblasti náhradní rodinné péče. Pro zahraniční kolektiv jsme připravili bohatý program.

Ve středu 4. října jsme navštívili kanceláře oddělení sociálně právní ochrany dětí, kde nám paní vedoucí se svými kolegyňami připravila přednášku o vlastních aktivitách v oblasti pěstounské péče a také o spolupráci s doprovázejícími organizacemi. Po výživném výkladu a živé diskuzi jsme se přesunuli do nádherného prostoru Slezskoostravské galerie, kde nás čekala vernisáž děl dětí pod vedením úžasné Anity Přibylkové, která vede v Chaloupce hodiny výtvarné výchovy. Průtok emocí podpořilo seskupení Radim Přidal – Rudy Horvát, které nám po dobu vernisáže zajistilo hudební podkres. Závěrem dne jsme se vydali na známou ostravskou vyhlídkovou věž Bolt Tower, která uchvátila jak výhledem, tak podávanými dobrotami.

Čtvrtek byl o poznání náročnější. Od rána do pozdních odpoledních hodin probíhala pod taktovkou RKC Chaloupka mezinárodní konference Each Child Is Special. Rozmanitost systémů pěstounské péče tak byla předána jak odborné, tak akademické veřejnosti. V rámci projektu jsme vydali trojjazyčnou knihu příběhů (v češtině, angličtině a romštině) Šťestí Means Bacht, kterou nám na konferenci pokřtil malý Martin, hlavní aktér našeho motivačního filmu Staňte se pěstouny!

V pátek jsme vyrazili na exkurzi do dětského domova. Šlo o velmi emotivní zážitek, který jsme odlehčili návštěvou landeckého BistrOpen, odkud jsme zamířili do hornického muzea. No a pak už nás čekalo velkolepé zakončení projektu. Konalo se v prostorech Staré kuželny na Slezské Ostravě, kterou zalily zvuky kapely Banda del Café spolu se smíchem a tancem všech účastníků projektu. Setkání to bylo velmi příjemné, nicméně vzhledem k tomu, že další den všichni opouštěli Česko a jednalo se o setkání poslední, bylo nám to všem tak trochu líto. Vzpomínky na vše, co jsme prožili, nám však nikdo nevezme.

A co nám vlastně projekt dal? Odvahu a nové dovednosti při komunika-

ci v angličtině, výměnu metod práce s pěstouny, art workshopy, zkušenosti s virtuálním prostorem a sdílením, zvyšování povědomí o pěstounské péči, pořádání nadnárodních událostí a diskuze o financování nestátních neziskových organizací. Díky tomu všemu navazujeme dále spolupráci s devíti zeměmi Evropy včetně Turecka, a to při novém počínu s názvem Civil Society Exchange, do kterého jsme se zapojili v polovině roku. Tentokrát se potýkáme s problematikou dlouhodobého dobrovolnictví v organizacích. Za možnosti, všechny nabyté a sdílené zkušenosti, nová přátelství a osobní obohacení jsme moc vděční a těšíme se na další spolupráci. O všech novinkách vás budeme informovat!

Tereza Polochová

Ostravská konference: shrnutí poznatků i diskuze o pěstounských schématech.

Velká čtyřka hodnotí společnou misi: Bylo to užitečné a srdečné

Dvě ženy a dva muži, všichni šéfové prorodinných organizací ze čtyř zemí, se společně potkali u evropského pěstounského projektu Each Child Is Special. Vzájemně se dělili o know how a zkušenosti, navštívili a inspirovali jedni druhé. Češka Edita Kozinová, Turkyně Ayfer Doğan, Belgičan Johan Van der Sypt a Litevec Ricardas Kukauskas zhodnotili, kam je společná práce posunula.

S láskou roste trpělivost

O pěstounství

Jsem pěstounkou. Moje pěstounská cesta začala před osmnácti lety v televizní show za podpory manžela a mých dvou biologických dětí. Se čtyřmi dalšími dětmi se pro mě pěstounství stalo dobrodružstvím plným učení a učení se. Naučila jsem se hodně o životě: jak být silná a poprat se se situacemi, které přicházejí. Naučila jsem se, že když roste láska, roste také trpělivost. Milujete každým dalším dnem víc.

Časem zjistíte, že je pro vás pěstounství životním stylem. Pak začnete sdílet svůj příběh a zkušenosti s lidmi okolo, abyste ukázali, že to bylo jedno z vašich nejvýznamnějších rozhodnutí. Všechna zranění, která v sobě dětské duše mají, tento proces komplikují. Někdy je to cesta únavná. Ale přinese vám radost. A štěstí v očích dítěte, které vyrůstá s láskou a sebedůvěrou, je největší motivací mé práce.

Jak je to v Turecku

V Turecku spadá pěstounská péče pod Ministerstvo pro rodinu a sociální politiku. Od roku 2011 se pracuje na studiích, které mají přinést změnu systému. Zásadou intenzivních kampaní je více pěstounských rodin a lepší povědomí o pěstounské péči. V roce 2012 byly přijaty zákonné změny, věnuje se pozornost konceptu profesionální pěstounské péče, započal se výzkum. Současná legislativa stále ještě způsobuje určité problémy, ale dochází ke zlepšení.

Od roku 2016 se institucionální péče ukončuje. Děti se umísťují do menších zařízení rodinného typu, která se nazývají Domovy dětí a lásky. Děti od narození do tří let věku jsou primárně adoptovány nebo přijaty do systému pěstounské péče. Navzdory všemu úsilí je toho stále hodně, co se musí v Turecku udělat.

K projektu

S kolegy z dalších zemí jsme si díky projektu vyměnili know how. A stali jsme se přáteli. Domů jsme se vždy vraceli obohaceni o jiné pohledy – jak v dané zemi pracují s traumaty, kterým děti v životě čelí. Uvědomila jsem si, že nehlédě na zemi původu, všichni v projektu cítíme potřebu zakotvení mezinárodních standardů pěstounské péče.

Obzvláště bych chtěla poděkovat za všechno úsilí našim projektovým partnerům z organizací Rodinné a komunitní centrum Chaloupka (CZE), Pleegzorg Oost Vlanderen (BEL) a Vaiku Geroves Centras Pastoge Association (LIT). Jmenovitě je to Edita Kozinová, Kateřina Návrátová, Tereza Polochová, Marta Ahano-nu, Ricardas Kakauskas, Inga Braduniene, Johan Van Der Sypt, Emine Karanfil, Martine Van Moer.

Můj vzkaz

Lze se naučit, jak nahradit nenávist láskou, obzvláště v multikulturním prostředí. Všechny dětské slzy mají stejnou barvu. A tak vyzývám všechny citlivé lidi, kteří jsou schopní dětské slzy setřít, aby se z hloubky svého srdce stali pěstouny.

#Youcanbefosterfamily #Youcanlove

AYFER DOĞAN

Turecko

Byla učitelkou, teď je tři roky prezidentkou Asociace pro pěstounskou péči v Denizli. Je to nestátní nezisková organizace, hlavním cílem je podle mezinárodních standardů zajistit péči pro děti, které potřebují ochranu.

Motto: Díky dětem, které se cítí v bezpečí a jsou vychovávány s láskou, bude svět žít.

I rodiče mají své místo

Já a pěstounská péče

Chtěl jsem dělat práci, která by mohla něco změnit pro budoucí generace. Jsem přesvědčený, že obzvláště mladší děti se mají lépe v pěstounské péči než v té ústavní. Zároveň je pěstounská péče úžasný příklad solidarity mezi generacemi, mezi rodinami a mezi lidmi všeobecně.

Přístup ve Východních Flandrech, kde působíme

Jsem generálním ředitelem organizace Pleegzorg Oost-Vlaanderen, jedné z provinčních organizací pro pěstounskou péči v části Belgie mluvící holandským jazykem.

Vedu organizaci s asi 140 zaměstnanci, zodpovídám za styk s provinčními organizacemi, s vládou v Bruselu a radou. Naše organizace prověřuje ve Východních Flandrech pěstouny, připravuje je na pěstounství a provází je po dobu výkonu pěstounské péče. Také provázíme děti po dobu jejich pobytu v pěstounské péči a zajišťujeme nezbytný styk s původní rodinou, školou a dalšími lidmi a organizacemi, které jsou pro dítě důležité.

Snažíme se dát všem - dítěti, rodičům, pěstounům - správné místo. Obzvláště pozice rodičů je pro nás velmi důležitá. Největším naším problémem je nedostatek peněz na podporu těžce poškozených dětí.

O projektu

Seznámil jsem se s mnoha milými lidmi. Dozvěděl jsem se, jak se lidé v jiných zemích dívají na pěstounskou péči a pracují

s ní. Speciálně v Ostravě jsem se dozvěděl mnohé o pěstounské péči u Romů, to bylo velmi zajímavé. Projekt mi připomněl, že bychom měli být velmi vděční za všechny možnosti, které v naší zemi máme.

Vzkaz všem, kdo pro pěstouny pracují

Nikdy nevzdávejte podporu pěstounů, ale podporujte je tak, aby i rodičům zůstalo jejich místo.

JOHAN VAN DER SYPT

Belgie

Vystudoval psychologii a kriminologii (nauka zabývající se kriminalitou), pracoval v Oikonde – obytném centru pro dívky ve věku 14-21 let (2 roky) a v Centru pro týrané děti (15 let). Nyní řídí organizaci pro pěstounskou péči Pleegzorg Oost-Vlaanderen (Pěstounská péče - Východní Flandry).

Motto: Jednejte v zájmu budoucích generací.

Základ naší práce? Empatie

Proč dělám tuhle práci

Vidím v ní hluboký smysl. Pracuji v centru péče o děti Pastoge na pozici ředitele. Moje práce je řízení a koordinace všech oddělení a služeb mého úřadu. Naše centrum poskytuje služby pro pěstouny a adoptivní rodiče, biologické rodiče a pro rodiny, jejichž děti jsou v pěstounské péči.

Je to pro mě práce, poslání i naplnění. Mám radost, kdykoli můžeme pomoci dítěti úspěšně se vrátit do své rodiny nebo mu najít jinou, dobrou pěstounskou rodinu. Smutný bývám, když chybí pochopení od vedení úřadů a politiků a když cítím z jejich strany tlak.

Pěstounská péče v Litvě

V naší zemi zrovna probíhá velká reforma systému péče o děti - nahrazování institucionální péče péčí pěstounskou. Reformu velmi podporujeme. Je skvělé, že se věnuje pěstounům více pozornosti, služeb a dostávají vyšší příspěvky. Na druhou stranu máme problém s nedostatkem rodin, které poskytují dětem péči, společnost má vůči pěstounské péči negativní přístup a lidé nemají odvahu stát se pěstouny.

Projekt Each Child Is Special: jaký byl?

Dal mi nové dovednosti a zkušenosti, profesní i kulturní.

Vzkaz lidem z pěstounské sféry

Snažím se všem odborníkům, kteří se starají o pěstouny, dopřát porozumění, citlivý přístup a podporu. Často mají velmi těžkou práci.

RICARDAS KUKAUSKAS

Litva

Narodil se v roce 1961 a povoláním je inženýr, což jej ale nenaplněvalo. Začínal jako učitel a vychovatel v dětském domově, skončil u sociální práce a od roku 1995 pracuje v centru pro péči o děti Pastoge. Má čtyři dospělé děti.

Pěstounů si ze srdce vážím

Já a pěstouni

V dětství jsem hodně času trávil v rodině přátel mého táty, kteří měli v pěstounské péči zpočátku dvě děti a později dětí pět. Přišlo mi přirozené, že děti nemají být v dětských domovech, ale u náhradních rodičů. Protože jsem spoluzaložila Rodinné a komunitní centrum Chaloupka, které pracuje s rodinami v Ostra-

Zleva: Johan Van der Sypt, Ayfer Doğan, Edita Kozinová a Ricardas Kukauskas.

vě, přišlo mi po pár letech správné zaměřit pomoc právě na pěstounské rodiny.

Pěstounství počesku

Za posledních pět let se v Česku mění přístup veřejnosti k pěstounství a k tomu, aby děti nevyrůstaly v ústavní péči. Pořád se ale ještě musí působit osvětově. Jsem moc šťastná, že se daří umisťovat děti mladší sedmi let do pěstounských rodin. Za mne a Chaloupku mohu říct, že se snažíme pomáhat i mladým lidem, kteří z pěstounské péče odcházejí. Tady je ještě velký prostor pro práci.

O pocitech

Co děláme, má smysl. Práce v Chaloupce je obrovská radost a štěstí. Mnohokrát mi pomohla překonat spoustu osobních překážek a krásné na ní je, že se pořád učím a že mohu svou energii a temperament využívat právě pro pomoc rodinám z Ostravy.

Smutno je mi, když se setkávám s osudy dětí, které nemají to štěstí být se svými rodiči nebo se jejich rodiče na nich podepsali po té horší stránce. A smutno je mi, že vím, kolik dobré práce odvádí moje kolegyně a kolegové, a já je nemohu víc finančně odměnit.

Projekt mýma očima

Each Child Is Special byl nádhernou a náročnou zkušeností a náhledem do světa sociální práce. Ukázal mi, že řešení není jen jedno, ale že se na jednu věc můžeme dívat různě – stále je co objevovat a je úžasné nakouknout za hranice. Děkuji všem kolegům z Turecka, Belgie, Litvy za propojení osobností a za přátelství mezi námi.

Vzkaz pěstounům

Velmi si vážím vaší práce s dětmi, obdivuji vaši energii, obětavost a srdce, které do ní dáváte. Vaše odvaha pomáhat je nemožně velká. Pokud mohu, pomohu vám.

A vzkaz lidem, kteří o pěstouny pečují

Vaše práce je náročná. Nezapomeňte pečovat také o sebe!

EDITA KOZINOVÁ

Česká republika

Vystudovala ošetřovatelství na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. 14 let řídí neziskovou organizaci Rodinné a komunitní centrum Chaloupka v Ostravě. Stojí v čele celorepublikové organizace v oblasti práce s rodinou. Má dvě dcery, jejími koníčky jsou hudba a sport.

Motto: Hudba jako déšť, kapka za kapkou, proniká do srdce a oživuje jej.

Barevná a společná. Výstava, jaká tu ještě nebyla

Slezskostravskou galerii zaplavily v první půli října barvy a emoce. Pěstounské i nepěstounské děti připravily pod vedením výtvarnice Anity Příbylkové 116 velkoformátových prací. V ostravské Chaloupce na nich pracovaly celý rok.

„Děti se musely projevit nejen pocitově, ale i řemeslně. Téma, které provázelo výstavu, byla komunikace. Protože komunikace a vztahy jsou v životě to nejdůležitější. Děti prokázaly obrazotvornost, představivost, vztah k umění. Jsem na ně pyšná,“ uvedla výtvarnice a pedagožka při slavnostní vernisáži.

Její žačka, třináctiletá Markéta Veselá, měla v galerii hned několik prací. „Do výtvarné dílny chodím druhým rokem. Kreslení mě baví. Je to zvláštní pocit, vidět tady svoje obrázky. Necítím se jako umělec, ale uklidním se u toho a baví mě se zlepšovat. Chtěla bych být spisovatelkou a své knihy si ilustrovat.“

Radost z výstavy měla i její maminka Simona Veselá. „Odmalička měla Markéta v ruce pastelky, tužky, nůžky, před sebou papír. To je její. U nás doma padly tuny papíru,“ říká s úsměvem.

Výstavu uspořádalo Rodinné a komunitní centrum Chaloupka v rámci projektu Each Child Is Special programu Erasmus+, pěstounské zkušenosti si v něm vyměňovaly čtyři evropské státy. Ředitelka Chaloupky Edita Kozinová je ráda, že se obrázky líbily. „Přestože jsou to práce dětí, mají kvalitu. Pro děti je naše výtvarná dílna taky terapií. A má ještě jedno plus: navštěvují ji společně pěstounské a nepěstounské děti. Vzájemně se obohacují.“

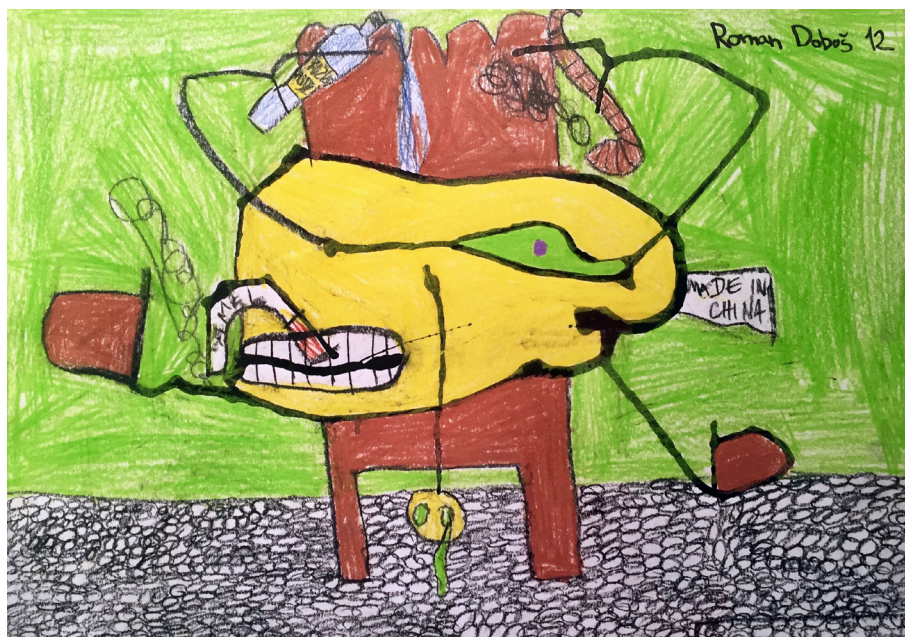
(joh)

Výtvarnice Anita Příbylková děti učí, jak se na věci dívat a vidět jejich podstatu.

Dětské obrázky galerii rozzářily – hýřily barvami.

Z obrázků vyčtu radost i smutek, vypráví výtvarnice

Anita Příbylková učí děti dívat se a věřit v sebe sama. Zkušená pedagožka vede v ostravské Chaloupce dvakrát v týdnu výtvarné dílny. Chodí do nich společně pěstounské i nepěstounské děti. Malují, kreslí a u toho si povídají. O leččems. „Smysl celého našeho snažení vidím v tom, že se děti naučí dívat a vidět. A co vidí, aby se snažily nakreslit. Aby se naučily vidět pěkné věci - vidět i v černé bouři krásné světlo. Taky aby si udělaly čas na soustředění, to je v této době velmi důležité. Snažíme se malovat na velké formáty. Zdůrazňuju jim, že se nemají bát, že mají dělat všechno velké - aby se uvolnily a nebály své představy vyjádřit. Protože všechno, co udělají, je krásné,“ vysvětluje svou filozofii.

Jak na to jdete?

Už když jsem učila v základní umělecké škole, dávala jsem dětem velkou volnost, možnost se rozvíjet. V Chaloupce v tom pokračuji. Ve výtvarných dílnách je to ještě individuálnější práce než ve škole. Chci, aby se děti rozvíjely, co se týče fantazie i motoriky a vlastního vnímání snů, potřeb. Mám tady příležitost to dělat ještě hlouběji a ještě víc srdcem. Proto se mně ta práce moc líbí.

Jaká dětem nosíte témata? Rodinná?

Snažím se témata střídat. Měli jsme rodinu, svět doma, rodinu v přírodě, hry v přírodě. Teď děláme třeba vesmír a oblohu v barvách. Fantazii. A jako kontrast jim pak nabídnu zátiší, kdy nečerpají z představy, ale ze skutečnosti. Dbám na to, aby děti práce dodělávaly, to je hodně důležité.

Každou novou práci si promýšlíme nejprve na menším formátu. Až ji máme tužkou naskicovanou, dáváme ji na velký

Umění soustředit se není samozřejmost, i to děti ve výtvarce trénují.

formát. Nechávám na uvážení dětí, jakou si vyberou techniku. Rády dělají anilínovými barvami či akvarelem, kombinovanými technikami, ale také kresbu, malbu nebo koláž. To je baví a mě taky.

Na konci roku děláváme kvůli soustředění mandaly. Vykládám jim, jak byl magický kruh už ve staroindickém jazyce užíván jako symbol rovnováhy. Mniši ho při modlitbách vysypávali od středu barevným pískem. Dnes nám tyto kruhové ornamenty pomáhají soustředit se a relaxovat.

Jsou vaše dílny pro děti i něco jako arteterapie? Možnost svěřit se jinak než slovy?

Arteterapie by se neměla moc odlišovat od normálního výtvarného projevu. Fór je v tom nechat děti vyjádřit se. Barevně i lineárně.

S jednou holčičkou jsem teď dělala trošku arteterapii - psala jména všech

kamarádů, které má ráda, a kreslila si k tomu obrázky. Nechávám děti do obrázků psát, pokud je to práce, kterou chtějí takto uchopit.

Poznáte z obrázků, že se v dětech něco děje?

Poznám, jestli je jejich svět světlejší nebo tmavší, než byl dřív. V každém případě mě naplňuje, že jsem to já, komu důvěřují a před kým se vyjadřují. Ať je to smutek nebo radost, vždycky se s nimi snažím sdílet náladu, kterou mají. Hodně si povídáme.

Není to obyčejný kroužek. Chodíme taky na výstavy, hlavně do galerie Chagall, kterou máme blízko, chci dětem přibližovat naše malíře, jejich díla. Vznikají tak spontánní práce, třeba malujeme jako Adolf Born, Alfons Mucha nebo Emil Filla. Ráda jim nosím reprodukce starých mistrů i malířů moderního umění. Snažím se, aby ta naše výtvarka měla hlubší smysl.

A co to všechno dává vám? Netoužíla jste být slavnou umělkyní?

Brzy jsem se vdala a brzy měla dítě, potřebovali jsme peníze, takže už v Bohumíně jsem suplovala v lidušce. Když jsem pak působila na Krajském ústavu zdraví, měla jsem tam svůj ateliér, tehdy jsem ještě sama hodně malovala i vystavovala. Ale učení mně nebylo cizí. Moje rodina je z maminčiny strany hodně učitelská. Jak říkal Josef Swierkosz, můj bývalý kolega a ředitel ZUŠ Edvarda Runda: Učitelem se člověk buď narodí, nebo jím není, ani kdyby měl deset vysokých škol.

Za život jsem s dětmi pracovala opravdu hodně. Být s nimi dvakrát v týdnu, to je teď tak akorát. Snažím se zrelaxovat, připravit se a zase se na ně těšit.

Jana Fabianová

Anita Příbylková (73)

výtvarnice, pedagožka

► pochází ze Šternberka na Olomoucku, vystudovala užitou grafiku na umělecko-průmyslové škole v Brně. Jako výtvarnice a grafička začínala v Železárnách a drátovnách Bohumín, poté působila jako grafička v Krajském ústavu zdraví. V roce 1990 započala svou učitelskou dráhu, 24 let vyučovala výtvarný obor na Základní umělecké škole Edvarda Runda v Ostravě, deset let učila odborné kreslení a písmo na umělecko-průmyslové škole v Zábřehu. Třetím rokem vede výtvarnou dílnu pro děti v Rodinném a komunitním centru Chaloupka v Ostravě, kde společně tvoří pěstounské i nepěstounské děti.

► má syna Reného a vnuka Michaela (8)

► volný čas s potěšením věnuje vnukovi, výtvarnu, vaření, chalupaření a zahrádce

My a pěstounství o rok později: co se změnilo

Co víme a co si myslíme o pěstounské péči? Kdo z nás by ji zvládl?

A jak jsou na tom ve srovnání s Čechy Belgičané, Turci a Litevci?

Na otázky, které cílily na povědomí o pěstounské péči a postoje k náhradní rodinné péči, odpovídali respondenti ve čtyřech městech ze společného evropského projektu. „Do výzkumu byla zapojena za Českou republiku Ostrava, za Turecko město Denizli, v Litvě Kaunas a v Belgii Gent. Každou zemi reprezentovalo alespoň sto respondentů, jednalo se o záměrný výběr – obvykle rodiče dětí. Proběhla dvě kola šetření, v roce 2016 a 2017. Dotazník obsahoval 24 uzavřených a polootevřených otázek, byly zaměřeny na povědomí o pěstounské péči a postoje lidí k ní,“ popisuje hlavní koordinátorka výzkumu Martina Schneiderová.

Autory i zadavatele zajímalo, jestli se náhled na pěstounství od loňska změnil. A také v čem se mínění obyvatel jednotlivých zemí liší nejvíce.

Česká realita

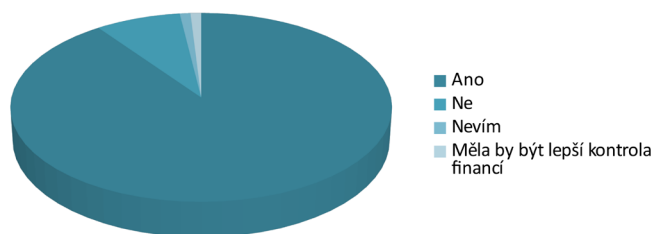
„99% respondentů letos uvedlo, že by se v případě potřeby postarali o dítě svého kamaráda. Polovina respondentů také uvedla, že by si vzali do péče cizí dítě. Data jsou na stejné úrovni jako vloni,“ říká Schneiderová. „Letos všichni dotázaní a v minulém roce téměř všichni by byli ochotni pomoci dítěti v kritické životní situaci. Většina respondentů, konkrétně 71%, neuvažuje o možnosti stát se v budoucnu pěstounem. V předcházejícím roce to bylo 82,8%,“ doplňuje.

Většina dotazovaných měla jasno, jak se liší adopce od pěstounské péče i kdo je to pěstoun. Také je naprostá většina (87%) přesvědčená, že je pro dítě lepší péče pěstounská než institucionální. „O opaku – že je institucionální péče lepší – jsou přesvědčena pouze 3% dotázaných,“ dodává autorka výzkumu.

Hlavní koordinátorka výzkumu Martina Schneiderová.

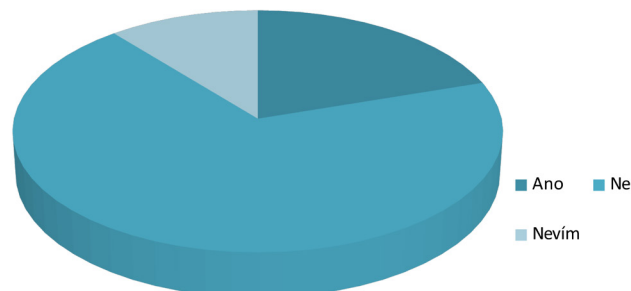
Myslíte si, že lidé pečující o jiné než vlastní dítě by měli mít finanční podporu státu?

90% dotázaných Čechů si myslí, že by lidé, kteří pečují o jiné než vlastní dítě, měli mít finanční podporu státu. „77% respondentů míní, že by na takovou podporu měli mít nárok i v případě, že se jedná o dítě rodinného příslušníka, například dítě zemřelého sourozence,“ přidává Schneiderová.

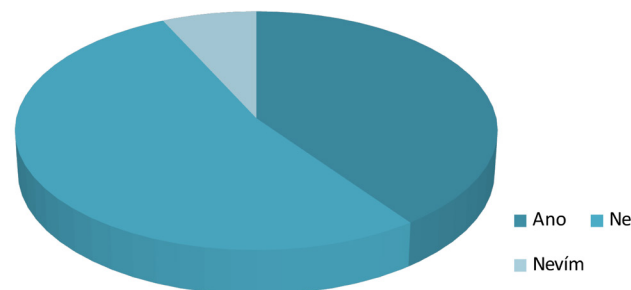
„53% respondentů uvedlo, že nemá dostatečné informace o problematice pěstounské péče. V loňském roce to bylo 59,6%.“

Máte dostatek informací o pěstounské péči?

Více než dvě třetiny dotázaných Čechů podobně jako vloni odpovědělo, že si podle nich společnost pěstounů dostatečně neváží.

Myslíte si, že si společnost pěstounů dostatečně váží?

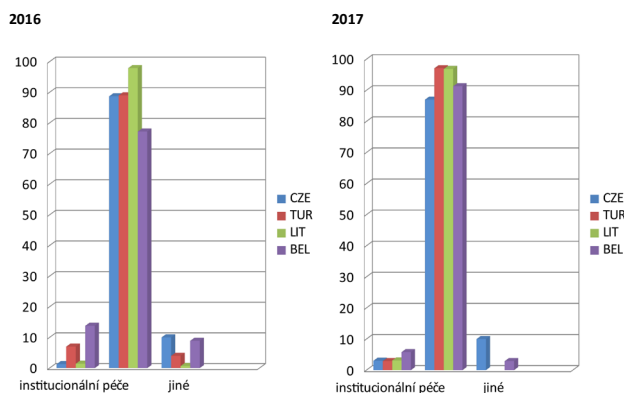

Mezinárodní srovnání

Většina respondentů ze všech čtyř zemí se shodla, že by se v případě potřeby postarali o dítě svého kamaráda. „Převážná většina dotázaných by také byla ochotna pomoci dítěti v kritické

ké životní situaci. Situace je srovnatelná s loňským rokem, jen v Belgii to letos bylo 80,8% oproti 94,1% v loňském roce," přidává Schneiderová.

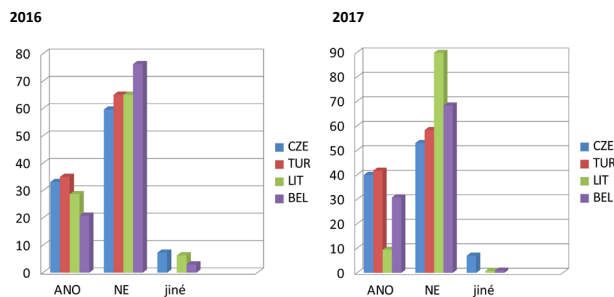
Co si myslíte, že je pro dítě vhodnější?

Naprostá většina dotázaných si myslí, že je pro dítě lepší vyrůstat s pěstouny než v ústavní péči. Většina respondentů také

uvedla, že dítě v náhradní rodinné péči má právo na kontakt s biologickou rodinou. Převážná většina dotázaných ze všech zúčastněných zemí si myslí, že by lidé, kteří pečují o jiné než vlastní dítě, měli mít finanční podporu státu.

Máte dostatek informací o pěstounské péči?

Většina účastníků šetření se shodla, že nemá dostatečné informace o pěstounské péči. Ve všech zemích kromě Litvy se ale jejich počet snížil. „Během uplynulého roku se tedy informovanost o pěstounské péči převážně zlepšila,“ doplňuje Martina Schneiderová.

Jana Fabianová

POZVÁNKY

RKC Chaloupka zve

více na www.rcchaloupka.cz

O náhradní rodinné péči

18. ledna 2018 od 16.00

Dětský karneval

RKC Chaloupka, Repinova 19

19. ledna 2018 od 19.00

PLES PĚSTOUNŮ

Radniční restaurace
Prokešovo náměstí

8. února 2018 od 16.00

Pyžamková párty

RKC Chaloupka, Repinova 19

14. února 2018 od 10.00

Valentýnská výtvarná dílna

RKC Chaloupka,
Repinova 19

12. března 2018 od 16.00

Vítáme jaro pohybem

RKC Chaloupka, Repinova 19

21. března 2018 v 10.00

Velikonoční tvoření

RKC Chaloupka, Repinova 19

Každé pondělí dopoledne

Pohádková dopoledne s loutkami

RKC Chaloupka, Repinova 19

12. ledna 2018 od 16 do 18.30

Rizika internetu

lektor: Mgr. Lukáš Látal

19. ledna 2018 od 9.30 do 11.00

Jak pomoci citově deprivovanému dítěti v NRP

Mgr. Alena Stoklasová

16. února 2018 od 9.30 do 11.00

Nejčastější výchovné obtíže u dětí v NRP

lektor: Mgr. Alena Stoklasová

2. března 2018 od 16 do 18.30

Jak dnes děti komunikují – rizika sociálních sítí

lektor: Mgr. Lukáš Látal

9. března 2018 od 9.30 do 11.00

Jak pomoci dítěti vybudovat zdravou sebedůvěru

lektor: Mgr. Alena Stoklasová

13. dubna 2018 od 9.30 do 11.00

Jak si s dětmi hrát- hry rozvíjející smysly

lektor: Mgr. Alena Stoklasová

20. dubna 2018 od 16 do 18.30

Jak zabezpečit mobil a počítač – nevhodné aplikace

Lektor: Mgr. Lukáš Látal

28. dubna 2018 od 9 do 12.00

Rodinné finance, dluhové desatero

lektor: Marie Matoušková, Ing. Anna Dobošová

Základní myšlenka kampaně Dejme dětem rodinu

Kampaň má přispět ke změně současné situace dětí v dětských domovech a jiných ústavních zařízeních, podpořit jejich výchovu v náhradních rodinách a zajistit jim patřičné rodičovské vzory. Zároveň je smyslem a cílem projektu odstranit nedostatečnou informovanost lidí o této problematice.

V zájmu každého dítěte je vyrůstat v klidném a harmonickém prostředí. Ne každý z rodičů však může toto zdravé rodinné zázemí svým dětem zajistit. Iz tohoto důvodu se mnoho dětí ocitá v ústavní výchově (dětské domovy, dětská centra). Alternativou ústavní výchovy je náhradní rodinná péče, jež může být realizována formou osvojení, pěstounské péče, pěstounské péče na přechodnou dobu, poručení nebo svěření dítěte do výchovy jiné fyzické osoby než rodiče. Pojďte ji s námi podpořit!

Více na www.dejmedetemrodinu.cz

O dobrodružné cestě napříč zeměkoulí a síle přátelství

Nezapomenutelné dva týdny ve volné přírodě, bez elektřiny, bez přívodu vody, spaní v tee-pee a stanech s podsadou. To byl společný letní tábor pěstounských dětí z Chaloupky a turistického oddílu Atom v Raduni na Opavsku.

Nesl se v duchu Cesty kolem světa. Po stopách známé kreslené postavy Willyho Fogga se vydalo také devět dětí z náhradní rodinné péče. Táborníci utvořili tři oddíly, společnými silami vymysleli název, vlajku a pokřik. Každý den měl jeden z oddílů službu - celodenně se staral o udržení ohně, teplé vody, dostatek dřeva, čistoty a pořádku v tábořišti. Také držel noční hlídku, a to od 22 do 6 hodin. Děti hlídaly tábořiště vždy minimálně po dvojicích.

Pro některé byly novinkou kadibudky nebo spánek ve spacáku v tee-pee či stanech. Kluci to komentovali, že si připadají jako v džungli. Čekalo je i plnění povinností, jako byl nástup, ranní budíček, rozcvička s dvoukilometrovým během, čerpání vody pro každodenní hygienu.

Celotáborovou hrou táborníky provázely známé světové osobnosti a historické postavy podle toho, kterou zemi zrovna navštívili - mohli obdivovat krásu Kleopatry, poznat houževnatost a nebojácnost Johanky z Arku. Došlo na setkání s mumii v Egyptě, stravování se čínskými hůlkami či pobyt na červeném koberci v USA při předávání Oscarů. Nechyběla moudrá slova a pocit bezpečí vy-

Bylo vedro, když mohli, byli táborníci ve vodě.

zařující z Dalajlámy. Na břehu Karibiku je na Černé perle očekával nejznámější pirát všech dob Jack Sparrow. Ale dobře to dopadlo a cesta kolem světa měla zdárný konec: všechny děti se vrátily zpět do rodné země Willyho Fogga, kde je přivítala britská královna Alžběta.

Děti se vydaly i mimo tábořiště. Navštívily zámek v Hradci nad Moravicí. V hor- kých dnech se zchladily nejen v blízkém

potoce, ale taky v nedaleké vodní nádrži. Během vodní bitvy si prověřily mušku.

Taky hledaly poklad. Hodila se dobrá fyzika vypilovaná při výšlapech. Každý oddíl musel vyřešit nespočet šifer, prokázat orientaci na mapě, týmovou spolupráci i dobrou formu - trasa za pokladem měla zhruba 16 kilometrů. Všechny oddíly došly i přes nepřízeň počasí zdárně do cíle. Poklad byl vítězným týmem spravedlivě rozdělen a každé z dětí dostalo odměnu.

Než jsme jeli domů, bylo zřejmé, že si nejen děti z náhradní rodinné péče uvědomily váhu domova, dostupnosti moderní techniky, životních podmínek, jídla. A taky sílu přátelství bez předsudků, trpělivosti, učení se novým věcem, poznávání a překonávání neznámého.

A nakonec se dva týdny bez elektřiny, mobilního telefonu, sociálních sítí, zato plné sekání dřeva, přípravy ohně na táborák, nekonečného čerpání vody, běhání a dlouhých túr líbily. Po dlouhé cestě plné dobrodružství, nástrah, kilometrů, ale i radosti, zábavy, nových přátelství a pocitu sounáležitosti se děti s vedoucími vydali na cestu finální - na vlakové nádraží. Vlak je dovezl na svinovské nádraží, kde už je blízce nedočkavě vyhlíželi. Bylo těžké se po čtrnáctidenním společném dobrodružství rozloučit, ale slíbili jsme si, že nezapomeneme a příští rok se možná zase shledáme.

**Marie Klimková
RKC Chaloupka**

Děti z Chaloupky doprovázely Marie Klimková a Kateřina Návrátová.

TÁBORNICKÝMA OČIMA

Raduň 2017: tři oddíly, jedna parta.

Na táboře jsem byl poprvé. Byly chvíle, kdy se mi stýskalo, ale jinak jsem si to v Raduni moc užil. Hodně se mi líbily ranní rozcvičky a hry během dne. Všude jsme chodili pěšky, na to nejsem moc zvyklý. Za celý tábor jsem napočítal nejmíň 60 kilometrů, co jsme ušli. V Ostravě jsem toho tolik asi ještě za 14 dnů nenachodil. Navštívili jsme centrum Opavy. Hledali jsme poklad. Taký jsem měl ve dvojici jednou za tři dny noční hlídku, museli jsme hlídat celý tábor. Večer se několikrát sedělo u ohně, hrálo se na kytary, zpívalo. Na začátku a na konci tábora se zapaloval slavnostní oheň. Určitě bych chtěl takový tábor znovu zažít.

Gabriel, 14 let

Na táboře byla legrace. Nesl se v duchu cesty kolem světa za 80 dní s cestovatelem Willym Foggem. My ji na táboře stihli za dva týdny. Byli jsme rozdělení do tří družstev a soupeřili, kdo rychleji docestuje zpět do Anglie. Hry se mi moc líbily. Perfektní byla vodní bitva, kdy jsme se mohli ve vedru schladit, zapojili se i dospělí. Hned po budíčku vždy byla rozcvička. Ta se mi líbila, nikdy jsem neprotestoval. Na táboře pro mě bylo všechno nové. Ale všichni a všechno bylo super. Když jsem odjížděl domů, bylo mi jasné, že se mi bude stýskat.

L'udovít, 16 let

Mým největším zážitkem bylo hledání pokladu. Trasa byla dlouhá snad 15 kilometrů. Vyrazili jsme ze všech tří

družstev po snídani jako poslední. Řešili jsme zašifrované úkoly, ty nám určovaly směr cesty. Někdy jsme u úkolu strávili i dvě hodiny. Bylo to dobrodružství. Počasí se během dne měnilo, bylo velké horko a k večeru začal foukat vítr a pršet. Naše družstvo se do tábora nevrátilo jako první a nenašlo poklad. I tak jsme si to užili.

Zažít tábor, to pro mě bylo něco nového. Spát ve stanu, mýt se vodou z potoka. Našel jsem si nové kamarády a měli jsme skvělého a vtipného vedoucího družstva.

Aleš, 14 let

Zážitků z Raduně je mnoho. Největším překvapením pro mě byly kadibudky místo záchodů. Chodívali jsme se osvěžit ve vedrech do řeky. Taký jsem poprvé spal ve velkém stanu ve spacáku. S kamarády jsme pomáhali – pumpovali jsme vodu z řeky na koupání, chodili na dřevo, pak ho sekali a ukládali. Líbily se mi hry, nejen v táboře, ale i v lese. Určitě bych jel zas.

Tomáš, 15 let

Na táboře bylo fajn. Každý den jsme hráli super hry. Nejvíce se mi líbily Veverky, kdy jsme museli běhat a hledat oříšek. Ten jsme si všichni prohazovali, protože ho každé družstvo chtělo. Hráli s námi i vedoucí. Vařili tady skvěle a pětkrát denně. Našel jsem si nové kamarády – Štěpána, Fifu a Šimpyho. Moc se mi na táboře líbilo, ale taky se mi stýskalo po babičce. Kdyby jeli příště

mí noví kamarádi, tak pojedou o dalších prázdninách zas. Teda pokud mi to babička dovolí.

Jirka, 9 let

Jmenuju se Dominik a je mi 15 let. Bydlím u babičky a dědečka. O víkendech někdy chodíme s bratrem k mámě a nevlastnímu tátovi. Během letních prázdnin jsme znovu jeli na dva týdny na tábor do Raduně. Bavily mě hry, hlavně ty, kde se muselo běhat. Budíček byl ráno vždy v 7:30, v neděli jsem si mohl více pospat - do 8 hodin. Pak následovala strašlivá rozcvička. Jen v neděli nebyla. Den nám končil večerním klidem ve 21:30. Jídlo musím taky pochválit.

Vedoucí se k nám chovali slušně a spravedlivě. Nejenže jsem se bavil, sportoval, ale taky jsem pracoval. Vedoucí nás učili - voda, dřevo, úklid a tak. Už se těším na další tábor.

Dominik, 15 let

Byl jsem už párkrát na tábořích, ale tento byl perfektní. Jak jsme dojeli na místo, úplně jsem ztuhnul. Překvapily mě stany, první noc ve spacáku byl zážitek. Celý tábor byl plný zážitků. Byli jsme na hradě, ten byl pro mě strašidelný.

Na táboře s námi byli skvělí vedoucí, kuchaři, zdravušky. Našel jsem si kamarády, naučil se sekát dřevo. Náš oddíl vyhrál hledání pokladu. Nejvíce vzpomínám na rozcvičky s Joeyím, trochu jiné byli s Godzim. S ním jsme si procvičovali malíčky na rukou. Určitě bych chtěl jet i příští rok.

Martin, 14 let

Rodinné a komunitní centrum Chaloupka z. s. pořádá

Ples pěstounů

Zlatá šedesátá...

Radniční restaurace,
Prokešovo náměstí 1803/8,
Ostrava, 702 00

19. ledna 2018 v 19.00 hod.

**Vstupné: 370Kč /osoba
v ceně zahrnuta večeře**

Program:
soutěž o zajímavé ceny
FOTOSTĚNA

**Vystoupení dětí
z pěstounských rodin.
K tanci a poslechu hraje
ostravská kapela**

BANDA DEL CAFFE
a hosté.....

**Přijďte si s námi zatancovat
v šatech stylu šedesátých let**

Ples pořádá Rodinné a komunitní centrum Chaloupka z. s. Ostrava
Vstupenky v předprodeji: Repinova 19 a Nádražní 117, Ostrava, tel: 596 133 737, 737 208 566
www.rcchaloupka.cz email: info@rcchaloupka.cz
kocichova.rcchaloupka@gmail.com